

 src="images/stories/clanci/namaz6.jpg" height="200" width="320" /> <p>Pitanje: Ja živim na zapadu i obavljam namaze u džematu u kojem je normalna stvar, zbog raznolikosti onih koji sačinjavaju taj džemat, da ljudi klanjaju shodno mezhebu koji se prakticira u njihovim domovinama. Ja li?no dižem ruke u namazu kada sam u tom mesdžidu. Problem se javlja kada dođem u svoje rodno mjesto, gdje niko u namazu ne diže ruke i ne izgovara glasno amin. Pitanje, je li meni dozvoljeno da u tom periodu ne dižem ruke i ne izgovaram glasno amin, pošto sam primijetio da to uzrokuje jedan velik jaz između mene i ostalih klanjača, što svakako nikome nije u cilju.</p> <p style="text-align: justify;">Odgovor: Cijenjeni brate u islamu, kao odgovor na tvoje pitanje šaljem ti odgovor uvaženog učenjaka šejha Abdul-Aziza ibn Baza, kojem je postavljeno identično pitanje. Pitanje koje je njemu postavljeno glasi: Je li dozvoljeno izostaviti glasno izgovaranje amina u namazu, i ne podizati ruke u namazu? Pa je odgovorio: Da, ako se nalazi u sredini-među ljudima koji ne podižu ruke u namazu niti glasno izgovaraju amin, u toj situaciji je prioritetnije da to ne čini, kako bi se zbližila njihova srca i kako bi ih mogao pozvati u dobro-hajr i kako bi imao priliku da ih poduči, i da ih usmjerava i kakao bi mogao da popravlja njihove nedostatke. Ako bi čovjek činio suprotno onome na čemu su oni, oni će to negodovati zato što oni smatraju da je (samo) to vjera, smatraju da je vjera da se ruke podižu samo kod početnog tekбира, tako su odrasli i tako naučili od svojih učenjaka. Isto tako je i sa glasnim izgovaranjem amin. Poznato je razilaženje među učenjacima u pogledu tih pitanja; neki su kazali da je sa amin izgovara naglas, a neki su kazali da se ne izgovara naglas. U nekim hadisima je spomenuto da je Poslanik podizao glas prilikom izgovaranja amin, dok je u drugim spomenuto da je to izgovarao sniženim tonom. Ispravno mišljenje je da je pohvalno izgovaranje amin naglas. Onaj ko to ostavi ostavio je samo pohvalnu stvar, zato mušmin ne?e u?initi ono što je pohvalno ako to vodi cijepanju među muslimanima, međusobnom razilaženju, smutnjama. Šak šta više mušmin, isto tako i daija, treba da ostavi pohvalnu stvar ako iz njegovog ostavljanja proizilazi veća korist. U tom kontekstu je događaj Allahovog Poslanika kada je ostavio ručenje kabe i njeno građenje na temeljima Ibrahima a.s., govoreći: "Da kurejšije nisu tek prihvatili vjeru zbog toga je Poslanik kaba ostavio onakvu kakva jeste i nije je promijenio zbog opće koristi." (Fetve Bin Baza 29 tom/ 274-275 str.)</p> <p>(minber.ba)</p>